

Szám.

Fekete-

mában
beküld-
s Etel,
ofbauer
riedlän-

aspárik
rt, mely
F. b.

éledt is.
tart e hit:
it.

enaum-építlet.
társulat.

KIS LAP

Az ELSŐ HÓ. (Lásd a 383. lapon.)

24. szám. — 1879. Ara negyedévre 1 frt 40 kr.

XVII. kötet.

A ZOBOR-HEGY REMETÉJE.

— Elmeséli Dorina néni. —

ALAHA, majdnem ezer évvel ezelőtt, egy nagy hegy erdős oldalában élt egy remete. Azt beszélték felőle, hogy valami király, országától megfosztott fejedelem.

Volt-e valami a dologban, azt nem tudom; elég az hozzá, hogy a szegény remete nagyon bus volt, soha senki sem hallotta szavát, hacsak elrejtőzve nem figyelte meg néha, mikor mintegy szellemekkel látszott beszélni. Ilyenkor térdre borulva hangosan kiáltozott, kiterjesztette kezeit, majd meg összetette, mintha valamiért könyörögne.

Ha most látnók így azt a szegény remetét, azt hinnék felőle, hogy buzgón imádkozik; de abban az időben, mikor ő élt, a magyarok még keveset tudtak a keresztény szokásokról s inkább valami szerencsétlen elbűvölt lénynek tartották a remetét, aki nem tud a bűvös körből szabadulni, melybe valami hatalmas szellem varázsolta. Mert soha sem távozott messze a barlangtól, melyben tartózkodott.

Az a hatalom pedig, amely fogva tartotta remeténket, nem volt egyéb saját szomorú lelkénél; és ha igaz, a remete csakugyan valóságos ország valódi fejedelme volt. Ez pedig így történt.

Mikor a magyarok, először Álmos, azután fia Árpád vezérlete alatt mostani szép hazánkba jöttek, többféle nép lakta a tért, melyet a magas Kárpát hegység majdnem egészen bekerít, Pozsonytól

Erdély déli határ-széleig vonulván a hegy-láncz, amely természetes bástyaként védi hazánkat.

Keletről jöve, e bástya tetejére értek a magyarok, és bepillantva a szép országba, melyet elfoglalni készültek, látták a gyönyörű bérceket, a messzeterülő rónaságot a rajta csillogva kigyózó folyókkal, és ekkor még nagyobb vágy támadt bennök, hogy új hazát szerezzenek e gyönyörű tájakon, melyek felé eddig őseik hagyománya sarkalta. Mert hajdan itt volt az Attila országa és a magyarok elhatározták, hogy ázsiai hazájukat, melyet úgy sem bírhattak békével, odahagyva, akadálylallyal, fáradsággal nem törődve, fegyverrel, hősi harcban megszerzik maguknak a földet, melyen a nagy Attila élt és uralkodott.

Alig foglaltak őseink egy részt hazánkból a Sajó, Zagyva és Tisza vidékén, midőn Arnulf, keleti Frankország királya, segélyre hívta őket Szvatopluk morva fejedelem ellen. Mentek is rögtön és e hadjárat alatt Szvatopluk országából is elfoglaltak egy részt; azt, amely a Morva és Duna folyamokig és a Kárpátokig terjed.

A frankoktól és magyaroktól legyőzött büszke morva fejedelem lelkét sötét bánat és szomorúság lepte meg; elbujdosott erdők vadonába s nem gondolván többé a világgal, Istennek akarta szentelni életét. De buzgó imái közepett, felfellobbant ismét büszkesége; megint visszavágyott a fény és hatalom után s hirtelen távozva az erdők homályából, visszatért királyi palotájába, hol újra trónjának fénye vette körül és hódoló

népek na
ily perc
lyebbre
a kétség
mert vis
alább s
mindig
izben is
felede
magány
trónjára
tól az el
már lát
talmas
dig már
ment te
jára ért
Ot

látvány
tól rag
A köm
szellő h
telenül,
hóféhé
lapon,
emelte
pálcát
feketé
nem vo
kukat
hossza
szellő
E
szólók
lem el
—
bu lel
ország
nek a

népek nagyjai térdeltek lábainál. De az ily percznyi öröm aztán csak még mélyebbre lökte a szerencsétlen fejedelmet a kétségbeesés örvényébe, annyival inkább, mert viszálykodó fiai miatt mind alább és alább süllyedt országa hatalma. Ilyenkor mindig újra visszatért az erdőbe. Egy ízben ismét meglepte a hatalom vágya és feledve minden szent fogadást, odahagyta magányos rejtekét, oly szándékkal, hogy trónjára ülve, visszafoglalja a magyaroktól az elvesztett tartományt. Képzületben már látta, mily mérhetlen nagy és hatalmas ismét az ő országa, melynek pedig már nagy részét elvesztette. Sietve ment tehát előre és végre a Duna partjára ért.

Ott a víz, a habok felett — tündéri látvány tárult szemei elé. Csodás pompától ragyogó népcsoport lengett a vizen. A könnyü szellemi alakok, mintha a szellő hajtotta volna őket feléje, oly nesztelenül, röpkén jövének. Középen bájos hófehér alakok habnál fehérebb márványlapon, drágakövektől ragyogó koronát emeltek; előttük két déli ifju a kormánypálczát és országalmát vitte. Elöl jöttek, feketébe öltözött, tisztos öregek; ezeken nem volt egyéb ragyogó, mint a homlokukat fényárként kerítő ezüstös hajzat és hosszan lefüggő szakáluk, melyet az esti szellő lengetett.

Ez öregek közeledének, mint szószólók, a bámuló Szvatopluk fejedeleme elé.

— Miért, oh fejedelem, miért öli bu lelkedet elvesztett hatalmad, elfoglalt országod miatt? zendült meg hangja egynek a tisztos öregek közül.

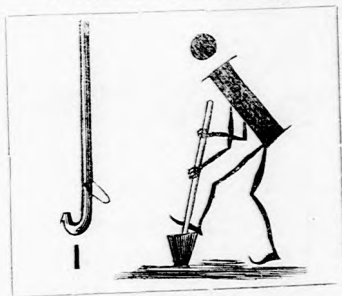
— Jöjj a mi hazánkba! nagy és hatalmas az. Légy a mi királyunk örök időkre. Ime, itt vannak népünk nagyjai! leborulva hódolnak neked. Halld! hűség-esküjök hangzik feléd.

— Oh! eszmélt Szvatopluk — midőn leborulni látta a titokzatos szellemeket; est-imára cseng a kis harang! mennem kell — imádni az ég Urát! — De nem! szólt. Aztán jobbját tiltólag nyujtva a kis kápolna felé, melynek harangja ezüstös hangjával oly hívólag esengett — nem! most nem megyek; szünjetelek, majd később imádkozom. Hogy ha ismét fejemen lesz a korona, kezemben a kormány pálcza és országomat visszahódítottam — akkor majd eljövök hozzátok!

Elment, de országát soha sem hódította többé vissza. Ujra a rengeteg erdőbe rejtőzött s ott élt remete életet. De a szellem-népség, melyet megvetett, nem tért többé vissza; hasztalan kereste. És azt mesélik, hogy még most is keresi.

A Duna habjaiból kikelve, hófehér palástban, ragyogó királyi jelvényekkel ékesen: alkonyatkor néha megjelen és leborul, buzgón imádkozva az elpusztult kápolna helyén, — midőn est-imára cseng a kis harang.

KÉPREJTVÉNY.

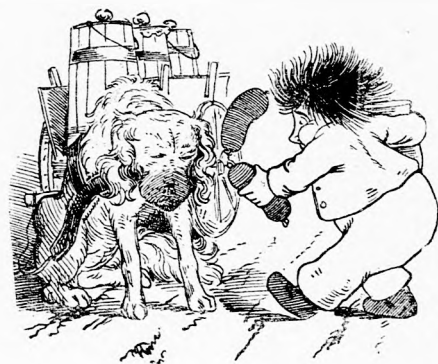
»NE INCSELKEDJ A KUTYÁVAL!«

— Mulatságos história, melynek fele sem tréfa. —

(9 képpel.)

A böllértől jön a Gyurka,
Fazékjában két szál hurka,
De nem szabad ám az utja,
Ottan hever egy nagy kutya.

Hogy ez neki ugy sikerült,
Gyurka kedve nagyot perdült
S hamis kölyke mit cselekszik?
A kutyaival incselkedik.

Hogy a szagot érezte meg:
Riad az eb. Gyurka remeg.
Ámde balra fordul Gyurka,
S meg van mentve a szép hurka.

Csorvás csak néz nem is morog.,
Már bizony ez furcsa dolog —
Egyszerre kigyul haragja
S hamm! . . a fél hurkát bekapja!

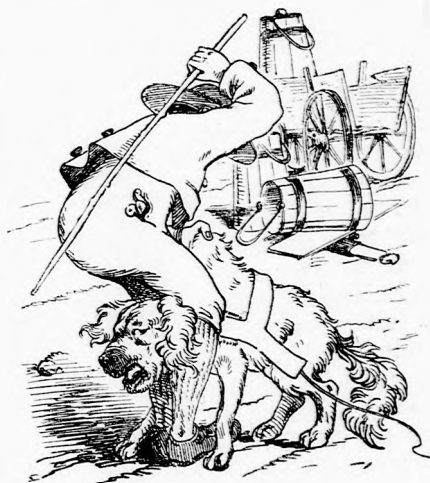
Gyurka erre nagyot ijedt —
Soha, míg él, soha ilyet!
S a míg busan sohajtozik,
Éhes Csorvás falatozik.

Gyurka nézi nagy örömmel,
Hogy csorog szét tej és tejfel,
Csorvás oda fut a házba,
Gyurka gyerek leforrázza.

Hogy a másik hurka-szálat
Mentse Gyurka, tovább vágta;
Utána Csorvás morogva,
S rettenetes kárt okozva.

Mert e hurkának miatta,
A szekerét odahagyta:
Csorvásnak van drága dolga,
A gazda jól megbotozza.

S mert bünszerző a dologban :
Gyurka gyerek se jár jobban ;
Amért hozott csak fél hurkát,
A nadrágját kiporolják.

A FERENCZVÁROSI TEPLOM BUDAPESTEN.

(Képpel a 376—377. lapokon.)

TUDOM, hogy azok is, akik közületek már jártak szép fővárosunkban, meg azok is, akik még nem voltak itt, egyformán szeretnek egyet-mást olvasni, hallani hazánk e legelső városáról. Ugy van az minden nemzetnél; mindenki örvend, ha az ország fővárosa nagyobbodik, szépül és híressé válik a világon, mert a főváros dicsősége az egész ország dicsősége.

A mi magyar fővárosunk a legfiatalabb Európa nagy városai között. Ez előtt száz esztendővel még olyan kicsike kis város volt, hogy bizony senki nem is álmodta, hogy valaha még pompás nagy főváros válhatik belőle. Alig volt tizenötezer lakosa és sok más vidéki város nagyobb és gazdagabb volt. De egyszerre aztán épülni kezdett, szépült, nagyobbodott és ma már háromszázezer lakosa van és vannak pompás utcái, gyönyörű palotái s még az idegenek is méltán megbámulják. Most már tíz városrészből áll, melyek közül

mindenikből külön is egy-egy jókora város telnek.

Az egyik városrészt Ferenczvárosnak hívják s ebben néhány hónappal ezelőtt készült el a csinos új templom, melyet most bemutatok nektek. Tíz esztendeje, hogy építeni kezdték, szerencsésen be is fejezték a mult tavaszkor és ünnepélyesen felszentelték azon a napon, melyen a királyipár ezüst lakadalmát ünnepelte.

Aki főlrándul a fővárosba, a nevezetességek közt ne felejtse el megtekinteni ezt a szép templomot is, melynek építő mestere Ybl Miklós.

AZ ÉN ÉDESEM.*)

— Rajz. —

NÉGY évig volt ő az én édesem. Négy évig szerettem; de sőt még hosszabb ideig; mert szerettem, mielőtt még láttam volna, mikor ő még

csak ott szunnyadt a csinos kis zöldes tojás-kában a jázminbokor egyik virágos ágán ringó kis fészekben és (álmodott tavasz-dalokról, kövér legyekről, cukros málnáról, napsugárról, szárnyas hangyákról és más, jly szeretetreméltó dolgokról. Én már akkor is szeretettel vártam, hogy mikor fog ő életre ébredni e sejtelmes álomból. Én és a bokor felett álló olajfűz fényes ágai, mi mindig be-bepillantgattunk a fészekbe.

*) Ezt a kedves rajzot mutatóba közlöm egy épen most megjelent könyvből, melynek címe: »Egy rut kis lány története«. Irta B. Büttner Lina. Karácsonyi és újévi ajándéknak igen ajánlható, vonzó könyv ez, mely diszes kötésben a Franklin-társulatnál jelent meg s ára 1 írt 20 kr.

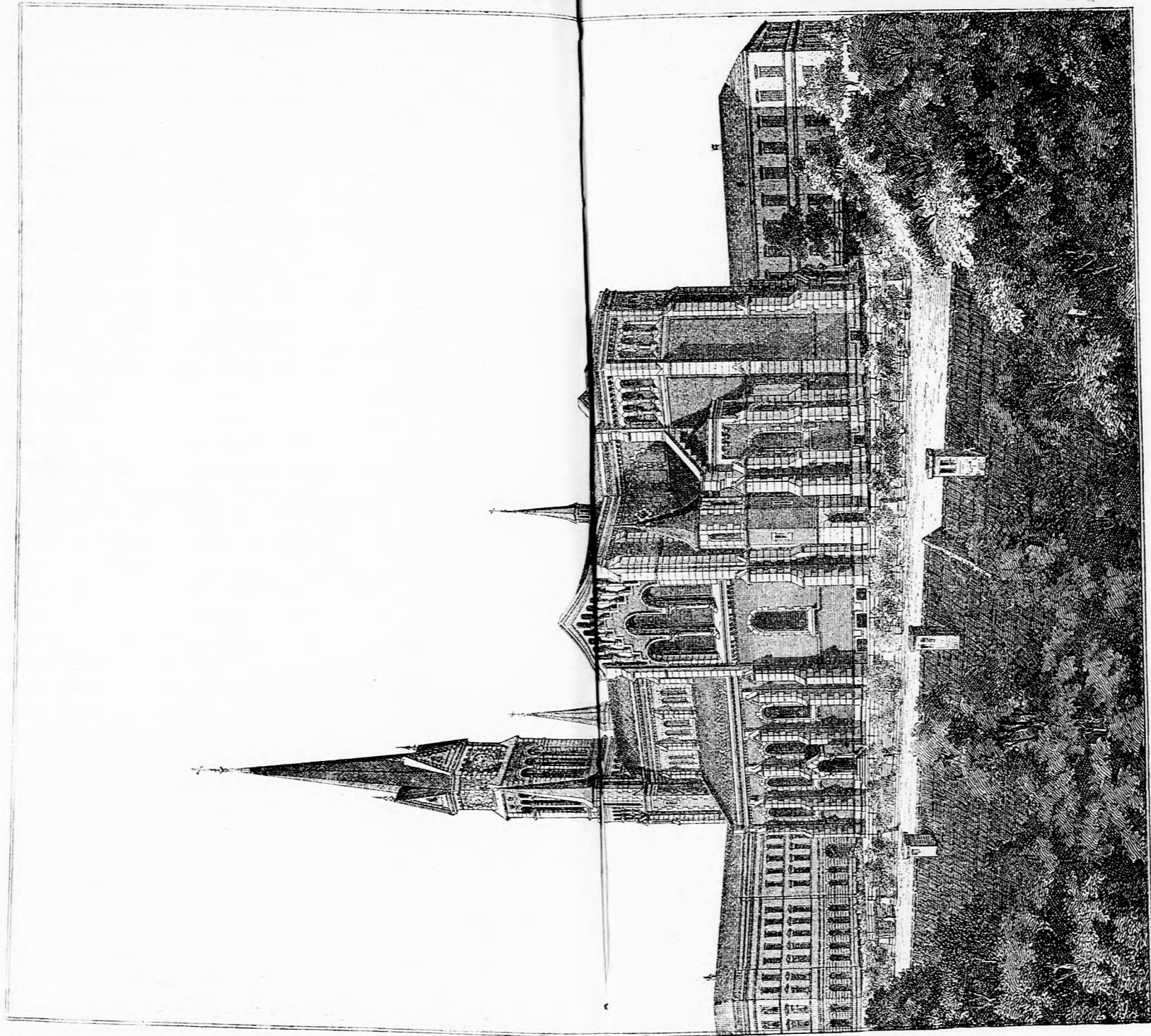
Egy reggel végre az olajfa fehérbársony, finom levelei vidáman suttoztak, mert ő már megkopogtatta belülről a tojás héját s a támadó nyíláson ragyogó kis fekete szemével bizalmasan tekintett rám. Aztán felpattantak a többi tojások is, az én édesemnek még három parányi testvérkéje bujt ki s vetette le a tojás héját. Mily élet lett egyszerre a fészekben! Azt a sok csipogó gyereket szülőik alig birták ellátni, de aztán én is segitettem nekik s többször napjában megétettem tejes-zsemlével a nyugtalan kicsinyeket. Ezt ugyan csak akkor tehettem, ha a szülők távol voltak élelmet keresni. De egyszer, midőn éppen javában étettem a piczinke pelyheseket, kis mamájok hazaérkezett. Azt hitte, hogy magzatkaik veszélyben vannak s rémült kiáltással szállt a fészekre s kezemet kétségbeesve támadta meg, vagdosva csőrével és szárnyaival. Én nevetve vonultam vissza, a kis madár pedig mikor azt hitte, hogy a veszélyt legyőzte, boszusan fordult gyermekeihez s kikapdosta szájukból a tejes zsemlet s félrevetette; de akkor egyszerre — mintha feltünt volna neki, hogy bizony ez igen jól izlik — elgondolkozott kissé s nem dobta el, hanem szépen lenyelte; s akkor rögtön megváltozva, szorgoskodva szedte össze a széthányt tejes-zsemle morzsákcákát s vissza rakosgatta kicsinyei csipegő szájába. Ezentul aztán az egész család már messziről megismert s bármikor jöttem, a szülők csak kissé félre ültek az olajfű ágára s onnan nézték, mint etetem a repeső apróságokat.

De egy napon, midőn távolabb sétáltam a kertben, egyszerre csak fájdalmas

madár-segélykiáltást hallok. Oda futottam a fészekhez, hanem már későn jöttem, mert egy nagy macska rohant el onnan, fogai közt tartva a megfojtott szülők egyikét; a másikat már akkor megis ette s a gyermekek is megfojtogatva feküdtek a földön heverő, levert s felborított fészek mellett. Főlemeltem a kis halottakat s vissza akartam helyezni a fészekbe, de a fészek alatt ott láttam meg lapulva s rémülten szepegeve az én édesemet, oly piczinykén, akár csak egy jókora pók.

Hogy aztán ő miként nőtt fel s milyen nevelésben részesült, hogy vesztette el a puha gyermekkori hamuszín pelyheket s kapott helyette elől csillogó ezüstsín tollazatot s vörhenyes-barna szárnyakat és a tömzsi kicsinyből miként lett finom, nyulánk, elegáns madárka; miként kezdett el halkán, fátyolozott hangon énekelni; miként ismerkedett meg mindennel a szobában; miként tolakodott be a varróasztal fiókjába, felkutatva ott mindent; összekuszálta a czérnát, a selyemszálakat s aztán bele ült, mint valami fészekbe s ott dalolgatott; majd a tük között kotorászott s megvizsgálta a gombostük fejeit, ha nem volnának-e meg-ehetőek? Miként szállt szembe vitézül az óra-ingával, meg-megrohanva azt, ha közeledett felé; hogy járt ki s be a többi madarak kalitkájába, kikeresve magának mindig mindenütt a legelőnyösebb helyet, a legizesebb csemegéket, a napsugárt s friss vizet, — mindezt csak azért emlitem föl, mert nekem kedves rá visszagondolnom.

(Folytatása a 378. lapon.)

A FERENCVÁROSI TEMPILOM BUDAPESTEN. (Lásd a 374 lapon.)

(Folytatás a 375. laphoz.)

Nagyon eszes, élénk kis lény volt az én édesem s nem félt senkitől és semmitől. A nagy lengyel csalogánynak a szájából vette ki a legfehérebb szuférgéket s ha az csodaszép csattogásait rákezdte, az én parányi édesem szembe állt vele s mint egy műértő, feléje hajtotta fejét s látható élvezettel hallgatta. A kis csiz elöl elette a füge-magocskát és piskótát, míg a professort, az öreg vörös fejű tenge-liczét, ki évek óta egy és ugyanazon a helyen ült pálczáján, lelökdöste onnan s elfoglalta helyét, hogy szegény öreg úgy nem tudott hová lenni, mintha az égből esett volna le. Majd Marczihoz ment, a paraszt-kamasz rigóhoz, ki létrája felső fokán ült az ablakban s ott füttyült, mint egy kocsis legény.

A fakó-kabátos Marcsi, szép ponton-pontos mellényével óriás volt a többi kis madár közt s mind féltek tőle, ha nagy falánk száját feléjük tátotta s mérgesen recsegni kezdett rájuk, mint a nagypén-teki kereplő; de az én édesem nem félt Marczitól sem s csufondáros vigsággal ugrándozott körülte s még jobban boszan-totta, ha az mérgeskedett. Aztán Maxó-hoz, a sötétkéék fejű magány-verébhez te-kintett be, pedig senkit meg nem türt közelében; de az én édesem meglátta, mikép az éppen egy lepkének a szárnyait szedte le, hogy a mézes kis testet kényel-mesebben lenyelhesse. És bár Maxó fenyegető zugással ment neki a hivatlan vendégnek, az én édesem mégis elkapta a megtisztított mézes csemegét s azzal rö-pent el. Majd Zöldönböld kalitjába látog-atott el s amint az a napraforgó-mago-

kat tisztogatta magának, az én édesem átellenbe állt vele s egyenkint minden megtisztított magot elszedett tőle s meg-eszegetve, nem törődve azzal, hogy a te-kintélyes zöldpinty »baj! baj!! baj!!!« kiáltásaival majd fölveszi a szobát. Azon-felül minden madár vízében locskolt, für-dött. Nagyon szeretett fürdeni; ha valaki mosakodott, ő rögtön oda repült s beug-rott a mosdótálba, sőt pohárba is, aztán pedig télen a meleg kályhára szállt szá-radni, nyáron a napra, esténként pedig a függőlámpás lánczára repült s ott forgott a meleg felé s borzolgatta magát mind-addig, míg csak tollazata meg nem szá-radt.

Mindig tett valamit s folytonosan ujat és ujat gondolt ki; mindenütt ott volt, mindent akart látni, tudni. Ha édes anyám s nővérem hangját, vagy az én hangomat hallotta, oda repült vállunkra hajunk közé, kezünkre ült, nézett a szemünkbe, megcsipte a szánkat s minden-kép kedveskedett s szinte kérte a szere-tet. Fölkereste még Miczit is, a nagy, selymes erdei nyulat, ki pedig a harmadik szoba egyik ablakában hevert himzett párnáján s nézte az utcán-járó-kelőket. Az én édesem rá szállt Miczire is, végig-kotorta a hátát, csipkedte a füleit, meg-huzgálta a bajuszát, ott ugrándozott a fején — és a különben oly ideges nyúl nem bántotta őt, csak néha, ha már na-gyon alkalmatlankodott neki, rázta meg a füleit, hogy a kicsike tova repüljön.

De mi is mindnyájan kényeztettük; az első epreket, a legfinomabb befötte-ket mindig ő kapta meg s ezt már oly bizton tudta, hogy ha felé jöttünk, föl-

emelte szárnyacskaít s ott tánczolt repesve kalitjának ajtajában. Mert kis házának ajtaja mindig nyitva állt s ő szabadon járt-kelt s szabadon gazdálkodott virágaink közt is, pedig a mi virágaink majd mindenik egy-egy féltve őrzött emlék volt; de neki szabad volt megtépni a repkénynek a leveleit is.

Ha irtam, a bal kezemre ült s figyelemmel kísérte a toll mozgását s a támadó betűket meg-megkapkodta, kibujó s szertemászó hangyáknak vélve őket. Ha künn voltam a kertben, mindig ott volt velem s vidám kiáltásokkal örült a rezgő lomboknak s a fényes égnek; különben ő a szobában sem nélkülözte a zöld lombot, mert az ablak, hol kalitja állt, egészen be volt árnyalva fehér s piros kuszó-rózsákkal. Ily életmód mellett nem ébredt föl benne a szabadság-vágy, mely különben mihamar halált hoz az e fajta kis madarakra. De hisz ő nem is élt fogságban s hófehér kalitja csak kényelmes kis otthon volt számára.

* * *

Hanem aztán eljött velem az én kis édesem a fővárosba lakni s itt az olyan szabad, vidám kis lényekre rideg élet vár. A lég poros, a viz tisztátalan, a magas falak között megszorul a napsugár s az uteza úgy átfül, mint egy kemence; s a szobából kitekintve, majdnem mindegy: akár tavasz, akár tél, ősz, vagy nyár van, mert csak annyi a különbség, hogy télen rövidebb ideig látni az átellenben levő házat, nyáron pedig hosszabb ideig szemlélhetni ugyanazt. Itt még künn a zöldben sincs az ember igazán a zöldben,

mert a sétányokon, ligetben, berkekben, mindenfelé sokkal több az ember, mint a fa; és édes madárdal helyett a sipláda utcai dalai hallhatók mindenfelé.

Itt nem is vihettek ki az én édesemet a fák alá, hanem kárpótlásul iparkodtam annál kellemesebbé tenni otthonját. Nagy virág-bokréta állt mindig kalitja előtt s ő annyi szorgalommal tépte szét a virágleveleket, hogy egész nap nem is vágyódott ki a házából.

Igy éltünk mi, én s az én kis édesem, a nagy város közepén is oly egyszerű, kedves megelégedésben, mintha valamely rejtett vadonban állt volna elzárt, csöndes kis tanyánk.

De más tavaszra más lakásba mentünk, hol a csinos kis udvaron egy nagy platán állt, mely iparkodott kiemelkedni a szabad magasba s odaadó vágygyal terjeszté lombos ágait az ég felé, és e feltörekvő utjában szinte ráhajolt a mi erkélyünkre s lengő leveleit s himbálódzó bojtos virágait majdnem betolta az ablakba, hol az én édesem kis kalitja állt.

Eleinte örültem ez ingó, árnyas lomboknak, hogy ő most majd azt fogja képzelni, künn van a szabadban. És csakugyan úgy is volt. Vidáman tekintgetett ki, majd meg oda-oda kiáltott a verebek zivaja közé; mert ez apró csöcselék egészen az ablak elé tolakodott a platán ágain s ott oly zajt csaptak, hogy az én iczinke dalnokom finom, csengő, tiszta éneke nem is hallatszott ki a piaci fecsegők lármájából; ilyenkor aztán ő rákiáltott a zajongókra: »Cstt!« — mint ahogy olykor mi szoltunk neki, ha tulajdonosan dalolt. — »Cstt, cstt!« — kiál-

tozott türelmetlenül a verebek sokadal-
mába.

Hanem e henye, zajos veréb-élet ké-
sőbbben más alakot öltött, melyet mi a
szabadban sohasem láthattunk eddig ily
közvetlenül, mint itt, hol a platán feltárta
előttünk ágait s be hagyott pillantani
a lombok közé rejtett életbe, hol most a
verebek mindegyike nagy komolyan tar-
tott csőrében egy-egy hosszú szalma-
szálat, piszkos kis tollat, pelyhet, fonalat,
vagy törött széna-darabkát s azt fontos-
kodva hordozták le s föl, gondosan járva-
kelve ez épület-anyagokkal a platán ágain.
A fecskék sem tanácskoztak többé halk
csevegéssel, hanem serényen fogtak a
munkához s fényes tolluk meg-megvillant
a napsugárban, amint átsuhanva, szájok-
ban hordták össze kis házukat, melyet
éppen ablakaink fölött építettek.

De az én édesem, amint ezt a nagy
munkálkodást s készülődést látta, roppant
nyugtalan lett, nem szállt többé a virágok
közé, sem a szobában nem röpdesett, ha-
nem bement a kalitba s mintha csupán az
zárná el őt a külvilágtól, hol most ő
is hosszú szalmaszálakat hordozhatna le
s fel. Nem ült nyugodtan a pálczán,
hanem a kalit oldalára állt s minden
egy drót mellett megpróbált kibujni.
És százszor megkísérlette e sikertelen
szabadulást; ott vergődött s kis fejét ösz-
szevérezte a drótokon.

Nagyon megsajnáltam őt s végre
kinyitottam az ablakot, hadd legyen hát
végkép szabad s szálljon oda, hová vágya
viszi; de az elvesztés pillanatában föléb-
redt bennem a szeretetnek fájó önzése s
ijedten tettem be az ablakot.

Hanem hogy kívánságát némileg
mégis teljesítem s szórakozást szerezzek
neki, egy csomó aransárga fosztott,
nyers selymet adtam be kalitjába. Miha-
mar rá is talált a játékszerre s vitte-rakta
egy helyről a másikra s a szájában tartva
hordozta le s föl, helyet keresve, a hová
elhelyezze. És erre még nyugtalanabb
lett, mint előbb s még inkább fölébredt
benne a szabadság-vágy, és újból ott ver-
gődött a drótok közt, kis szájából ki nem
bocsátva a selyem-szálakat s a mellett
halk, nyöszörgő hangon, mint a kis gyer-
mek halk, szepegő sirása, úgy panaszkod-
dott folytonosan.

Mikor e halk panaszos hangokat
hallottam, nem volt többé eröm visszatar-
tani. Kivettem a kalitból s a fosztott se-
lyem alig látható finom szálaiból annyit
kötögettem lábacskáira, hogy az mint
egy-egy parányi arany karperecz, úgy
fénylett. Aztán kivitem az ablak elé, meg-
csókoltam, mire ő leült s elhelyezkedett
kezemben s szeméit behunyta, mint min-
dig tette, ha csókoltam. S én már azt
reméltem, hogy nem fog elmenni, s ott
marad, hol legjobban szeretett lenni —
a kezemben.

De egyszerre csak felállt s föltre-
pült — és mintha megrémült volna a
felett, hogy semmisesem korlátozza, — szállt,
szállt, szállt mindig magasabbra, mindig
távolabb tőlem, mig végre eltűnt a kéklő
messzeségben . . .

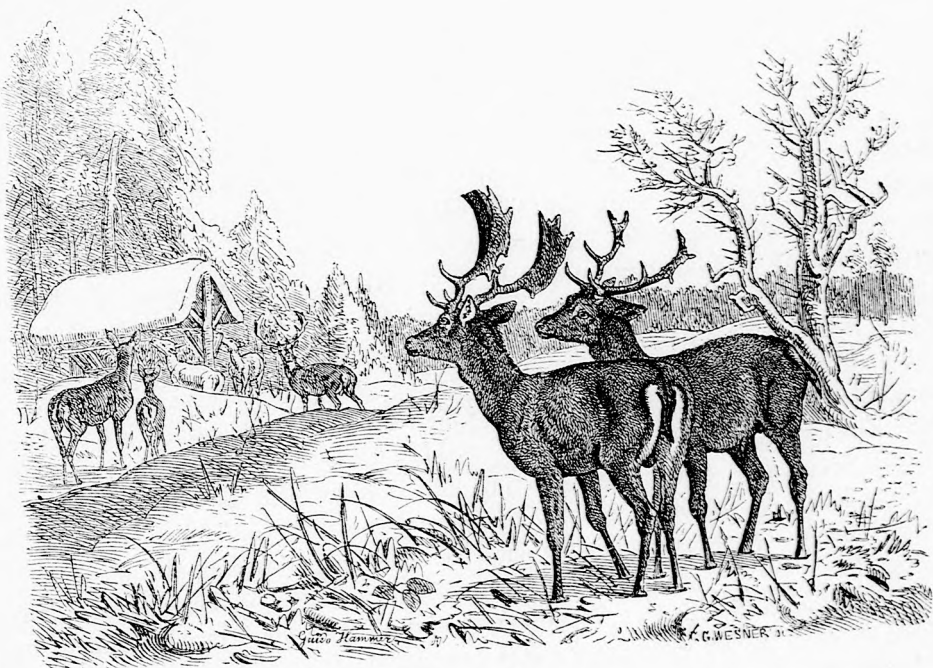
Elhagyott! Vidáman hagyott el, mig
az én szívem fájón elszorult, amint így
repülni láttam! Nem szégyenlem beval-
lani, hogy szenvedtem s hogy addig néz-
tem föl eltűnt kis édesem után, mig a

tavaszi ég tiszta kék boltozata elhomályosult szemeim előtt a könnyektől. Nem szégyenlem bevallani, hogy mikor bementem, ráborultam az üres kis kalitkára és úgy sirtam keservesen.

Elhagyott s nem tért többé vissza; elfeledett! Elfelelte a boldogan töltött négy évet, elfeledte kedves kis otthonját;

vagy ha gondol is vissza: miként találja ő meg itt, e ház-óriások közt a plátánfás kis udvart s abban parányi hófehér kalitját?

És ha legalább biztos volnék a felől, hogy semmi veszély nem éri az idegen nagy világban, hol minden ellenségesen áll vele szemben s hol az olyan ember,

A VADASKERTBEN. (Lásd a 383. lapon.)

vagy kis madár, ki támadni nem szokott, az magát védni is képtelen. De ha azt tudnám, hogy így kedvesebb az élete. akkor talán nem bánnám, ha többé nem is látnám azt a sárga selyem karpereczkét, melyet kis édesem iczinke lábacs-káira kötöttem . . .

És elmúlt több hét s nekem mindennütt hiányzott az én okos, vidám, kedves madárkám s mindig szomorúság fogott el, valahányszor üres kalitjára néztem. Ha reggelinél s uzsonnánál nem röppent a csészém mellé, ha epret, vagy ha málnát ettem s a legszebbeket, legérettebbeket

nem adhattam neki; ha varrtam, vagy ha íróasztalomnál dolgoztam, el-elfeledtem távozását s vártam, hogy majd egyszer megjelen s szeretetreméltó játszóságával kényszeríteni fog, hogy a legsürgősebb varrást vagy írást is abbahagyjam s vele játszam. Hát még ha künn jártam a ligetben vagy erdőben! Minden megzörrenő ágon őt kerestem, minden fölreppenő kis madárnak megörültem.

Multkor aztán egyszer fölmentünk a fogaskerekű pályán a Széchenyi-hegyre. Leheveredtünk a süppedős mély fübe s én még fejemet is oda hajtottam az erdei virágok közé s álmadozva hallgattam a cserfalevelek halk, zizegő mozgását fölöttem. E mélézásból barátnőm felkiáltása zavart fel, ki ijedten figyelmeztetett, hogy egy hangyaboly szomszédságába hajtottam le fejemet s a karsu barna hangyák majd népvándorlást fognak rendezni frizurámba, úgy tekintve azt, mint egy fölfedezett uj világrészt.

— Semmi, — nevettem, — majd visszavándorolnak, ha fölébred bennök a hazaszeretet; — és még csak a fejemet sem emeltem föl.

De ekkor mégis hirtelen fölkaptam a fejemet, mert vidám édes dal csattant fel közelemben s oly ismerős hangon, hogy rögtön felugrottam.

Körültékintettem s a hang után indulva, végig mentem a füvesen, és kissé távolabb a tisztás szélén álló aianthusnak egyik kiálló galyacskaán az édes illatu halvány virágfüzerek közt parányi karsu madárkát láttam ülni, ki valódi elragadtalással dalolt a nyugvó nap felé. Ily boldog éneket, ily tiszta himnuszt még

soha senki sem zengett a lángoló pirban égő naphoz!

A kis dálnok mámoros elragadtatásában nem is figyelt reám s egészen közelében voltam, mikor örömben felkiáltottam, mert a vörhenyes szárnyu ezüstszürke madárka lábain ott fénylettek a parányi karpereczek, melyeket sárga selyemből kötöttem az én édesem lábacskaára. Ő volt, csakugyan ő, az én kedves kis édesem! De minő dal volt ez! így ő nálam sohasem énekelt; akkor dala epedő, sejtelmes álmodozás volt, míg most a hála, az öröm csattogó hangjai voltak ezek, a diadal ujjongása s egy boldog lény éneke, mely kicsiny szive érzetével be akarja tölteni a végtelen világot! . .

Kiáltásomra fölreppent s a bokrok közé surrant. Én halkán oda léptem s óvatosan hajtottam szét a lombokat, és egy bokor görcsös ágai közt megtaláltam a biztosan elhelyezett csinos kis fészket s abban négy piczinyke pelyhes madárkát, kik veszélyt nem is sejtve, bizalmasan néztek reám ragyogó fekete szemecskéikkel. Kis mamájok csak akkor röppent el tőlök, de egészen közelben maradt s onnan kísérte figyelemmel mozdulataimat, míg én annyi szeretettel néztem a karsu kis madarat, annyi örömmel az álmos kicsinyeket és majdnem meghatva — az én édesemet, ki szintén nem messze a fészektől ült le, oly közel hozzám, hogy azt hittem, csak a kezemet kell kinyujtanom s megfoghatom De nem foghattam meg mégsem, mert fölreppent az aianthus ágára, mely itt zöld fátyolszerű leveleivel oly gyöngéd részvétellel hajolt e kis fészek fölé, mint egykor a mi

kertünk
rult am
édesem

A
től, sze
e kedv
tölté b
legkise
boldog

B

orr
jár
Mi
me
ké
bo
de
ak
so

ál
át
er
b

kertünkben a fehér levelű olajfa ráborult ama másik fészekre, melyben az én édesem aludta első álmait.

Alig tudtam megválni e kedves képtől, szerettem volna itt maradni s örködni e kedves kis család felett, s benső hála tölté be szívemet az örök Jóság iránt, ki a legkisebb bokorban is egész világát a boldogságnak tudja elrejtteni.

AZ ELSŐ HÓ.

(Képpel a czímlapon.)

VALAHOL egy nagy fehér fa:
Ágai magasra nyulnak,
Hóvirágok vannak rajta
Melyek csak télen virulnak.

S mikor közeleg Karácsony
A magasból földre hullnak,
Jézuska e postásain
A gyermekek fölvidulnak.

A VADAS KERTBEN.

(Képpel a 381. lapon.)

BEKÖSZÖNT tél apó az ő zuzmorás szakálával s ugyancsak megcsipkedi orrunkat, füleinket, ha kint a szabadban járunk, mikor a metsző északi szél süvit. Mily pompás ilyenkor a meleg szobában meghuzódni és az ablak mögül nézegetni kényelmesen kifelé a megfagyott, hóval borított természetbe! El is buvik mindenki — aki feheti, de vannak ám, akik nem igen tudnak hová rejtőzni és sokat szenvednek.

A szenvedők közt vannak azok az állatok is, melyek nálunk maradnak télen át is. Dideregnek és éheznek odakint az erdőben s ilyenkor a farkasok vakmerően betörnek egészen a falvak közelébe, hogy

prédát kapjanak. De a félénkebb állatok, az őzek, szarvasok nem merészkedhetnek a falu közelébe s csak száraz kőrön élnek, vagy a fák kérgét rágják.

Vannak azonban szerencsésebb vadak is, azok, melyek valamely vadaskertben élnek, vagyis olyan erdőben, a mely be van kerítve, hogy nyul, őz, szarvas, fácán s más jó husu vad nyugodtan élhessen. Itt aztán a gazdának gondja van rá, hogy a vadak télen át is jól megélhessenek. Bizonyos helyeken fődött kunyhók állanak, de úgy, hogy mindenfelől szabadon be lehet menni; e kunyhókba rakják le az eleséget a vadak számára s az őzek, szarvasok pontosan megjelennek a lakomára.

Ekképen a vadaskert lakói könnyű szerrel érik át a telet s büszkén lenézik a szabad erdőben éhező rokonaikat. Csak-hogy ezt a kényelmet előbb-utóbb drágán megfizetik ám, mert mikor itt az ideje, jön a gazda barátaival, vendégeivel és lelövöldözik a jól fölnevelt, meghizott vadat, hogy legyen jó sült az asztalon.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVII. köt. 22-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Kézi lámpás“.

Helyesen fejtették meg: Sárközy Tihamér, Held Elemér, Balzsay József, Siska Erzsike, Bódogh Albert, Gaál Sándor (saját kezű írása? F. b.), Schlesinger Pál és Rezső, Lukácsfy Elek, Áros János, Sándor András, Benedek Pál, Zubriczky József, Auer Tercsi és Albert, Straszbürger Malvina, Olivia és Emil, Szentirmai Béla, Csávósy Melanie, Gizi és Náczi, Vékey Anna, Grünstein Bertha és Etel, Poszvácz Nándor, Bogyó Ilona, Majlth Mariska, Treichlinger Ilona és Grünwald Károlyka, Adriányi Vilma, Fabriczius Tercsi, Zákó Emma, Köllner Károly, Scheidl (hát keresztneved? F. b.) Mészáros Rózsa és István, Korbuly Imre, Szmekál Aladár, Paczka Anna és Margit, Brokes Mariska és Bözsi, Támár Emma, Schön Gizella, Sárkány Margit és József, Besztercei Sándor és Balázs, Péterfi Károly, Barabási Ferencz, Goldhammer

Etelka, Hermina és Jenő, Reiner Gyula, Wiszkidenszky Anna.

*

A »Kis Lap« XVII. köt. 20. és 21-ik számaiban közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Spitz Dolfi és Zsiga, Rónai Jenő, Hirsch Alfréd, Wanka Feri, Sárkány Margit és József, Schoszberger Ella és Sándor, Pilsák Rudolfin, Kolos Ernő, Drahanovszky Géza és Gyula, Majláth Mariska, Fabriczius Irénke és Tercsi, (Irénkének van igaza. F. b.), Imre, László, Záborszky Róza, Lázársfeld Ágosta, Schoszberger Ella és Sándor, Támár Emma, Paczka Anna és Margit, Bacskády Zoltán.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Jacobi Paula. A számrejtvények egyik fő-kelléke a takaros forma. Mert bármely névből, szóból: betű-elrakás által nem nehéz rejtvényt szerkeszteni. Csak kitalálni nehéz. A képrejtvényekből egyet kiadok. — **Dienes Károly.** Abban ugyan különbséget nem bírok fölfedezni: számmal vagy betűvel vannak-e megjelölve az állatok. Fődolog: rájok ismerni. S azért, hogy valamely kis olvasóm nem ismeri még a számokat — amit hinni alig tudok — ennek az egynek a kedvéért csak nem tehetek kivételt, mikor annyi ezer olvasó pajtásod meg nagyon jól boldogul a számokkal. Hogy az Abc tetszett-e vagy sem, kissé kusza soraidból nem értettem meg; de ugy látszik, védelmére kelsz G. M.-nak, aki neked méltó verseny társad. Ibolyát s számóczát egy időben találhatsz a nyáron bármely hazai erdőben. Előbb ezekre nem válaszolhattam, míg a Forgó bácsi postáját nem közlöm, ami, jól tudhatod, csak 6—8 hetes időközökben szokott megessni. Már most kettőnk között ki a goromba? Mert leveledben »gorombának« mondod Forgó bácsit, amért nem azonnal felelt. Az sem mutat finomságra, téntafoltos levelet írni. — **Lázár Juli.** A »Hony soit qui mal-y pense« nem az angol czimeren van, hanem igenis az előkelő Bath-féle térdszalag-rendjelnek a jelmondata s azt jelenti: »megrovást érdemel az, ki rosszat gondol felőle.« Hogyan támadt e rendjel: ennek története nem gyermeknek való. Az angol czimer jelmondata: »Dieu et mon droit;« jelentése: »Isten s jog.« Hogy Anglia jelszava francia, az furcsa; de hát az angol koronahercegek, a Walesi hercegek jelszava meg német: »Ich dieu.« Ezeket elmagyarázni már nagyon messze vinne s nem is igen tartozik a »K. L.« keretébe. Azt a tudományt, mely a cimerekkel foglalkozik, heraldikának nevezik s bizony nem igen való még nektek. — **Lázár Lina.** Kérd-

sedre bármely mythologiai tankönyv adhat felvilágosítást s föltehetem a tanító urról is, hogy ismerni fogja a 9 muzsát s a 3 gráciát név és jelentőség szerint. Ebben a rovatban csak olyasmire válaszolok, amiről könnyű szerrel másképp nem bírtok tudomást szerezni. — **Kralovszky Szerafin.** Kedves kis levelednek nagyon megörültem. Már most csak együtt maradjunk jó darabig. — **D. Olga.** Végre megjött a kedves arczkép. Mennyivel különb az eredeti! Köszönöm. Levél megy. — **Paczka Anna és Margit.** A földvány nagyon ügyes, annyira, hogy ha csak a fele a tietek, máris nagy dicséret illet meg érte. Hát a másik feleért kit dicsérjek meg? — **Dorina.** A motto 7—12-ig. Aki ezen-tul is olvassa még a »K. L.«-ot, érje be annak gyermekei olvasmányaival. Ezer és egy üdvözllet, melyeknek hűséges és igazságos repartitójára nézve nyugodt lehetek. — **T. S. (F. Bny.)** A részvét s elismerés kedves elégtételünkre szolgál, de orvos-szerek hirdetésére nem vállalkozhatunk. Ez az anyák lapjának a földata. Ott, ahol sem orvos nincs, sem népszerű orvosi könyv nem kapható: az ilyennek van haszna és értelme. — **S. A. Ujhelyről** — igazi csoda hogy a bélyegzést el bírtok olvasni — a »Sajó-Németi«-rejtvényt megfejtését vettem; de hogy ki küldi, azt nem tudom, mert a kis tascó elfelejtette a nevét aláírni. — **Schlesinger Irén és Pali.** A három közül az egyik megjelen. — **Ary Elvira.** Ha — amint írod — még csak egy-néhány »év« múlva válsz meg a »K. L.«-tól, van időnk busulni. Addig örüljünk az együttlétnek. — **Rónai Jenő.** Szép írást nem követelhetek mindnyájatoktól, de igenis azt, hogy tiszta papírosra irjatok. A rejtvényed már egyszer megjelent a »K. L.«-ban. — **Schönfeld Berta.** Ha, amint soraidból gyanitom, csak későn tanultál meg magyarul: nagyon dicsérhetem levelkédet. Kevés nyelvtani hiba van benne. — **Berevás Erzsé.** Kivéve szabatosan van, de a magyarázó vers-sorok pongyolák. Pedig, mint egy főntebb olvasható üzenetből láthatod, a csinos alak fele az ilyen földványoknak. — **Lázár Maris.** Köszönöm kedves levelkédet. Nagy örömet szerezte veled. N. bácsinak megvizsem az üzenetet. — **Nagy Lotti.** Azt kérdezted tőlem, minek a fia egy idős az anyjával? Kivételkép s kísérletkép megadom rá a választ, mely a következő: lehet ládafia, vásárfia, ablakfia sat. A találós meséket a megfejtéssel együtt szokás beküldeni. — **Reiner Gyula.** A vig verscskét elolvastam s olyan kis vitéztől mint te vagy, elég jó is. — *Az itt külön meg nem említett földványokat s rejtvényeket egy s más okból nem közölhetem.*